

До музи

Богдан-Ігор Антонич

1

Навіщо ти прийшла до мене
й застукала в вікно?
Навіщо серце б'є шалене,
а думка з ним водно?

Навіщо ти прийшла до мене,
веселкою заблиснула в вікні?
Навіщо серце ти шалене
в ці безпросвітні будиш дні?

2

Тисяча питаннів падає на наші уста,
тисяча шляхів навхрест лягає нам під ноги,
тисяча зірок свої вказує нам дороги,
тисяча вогнів палає, й далі темінь пуста.

І не знаємо, як привітати дні, що грядуть,
моряки сліпі на корабельній світа вежі.
Музо, вигнана за дійсності вузької межі,
чи загубиш у шляхів мільйоні ранішню путь?

3

Я не потраплю, я не зможу, я не зможу для тебе
вирізьблювати, мов діаманти, вірші,
як дні кругом все гірші,
все гірші.

Але я знаю: в цю хвилину непригожу
небавом, може, навіть нині
нараз тебе побачу в простої людини
чині.

4

Навіщо ти прийшла до мене
й застукала в вікно?
Навіщо серце б'є шалене,
а думка з ним водно?

Навіщо ти прийшла до мене
й застукала в вікно?
Навіщо серце б'є шалене?
А може, чує що воно.